

Άρθρο για τον ερασιτεχνικό αθλητισμό - Οι μικροί ήρωες (Δημοσιεύτηκε στην Κυριακάτικη Μακεδονία)

Τσιμεντένιο γήπεδο, ψιλόβροχο, 10 - 15 φίλοι και γνωστοί, γραφικοί σχεδόν, στην κερκίδα, στραβές μπασκέτες, προβολείς καμένοι, μισοσκόταδο, κρύος αέρας που περονιάζει τα κόκαλα. Όχι, δεν είναι σκηνοθετική απόπειρα να κάνουμε ταινία μυστηρίου. Είναι το σκηνικό στο οποίο κάθε εβδομάδα πρωταγωνιστούν «ηθοποιού» άσημοι, δίχως οικονομικές απολαβές, «για ένα πουκάμισο αδειανό, για μια Ελένη»: οι αθλητές που αγωνίζονται στα τοπικά πρωταθλήματα μπάσκετ που διοργανώνει η Ε.Κ.Α.Σ.Θ..

Και όλοι εμείς οι απ' έξω, «στο ίδιο έργο θεατές» εδώ και χρόνια, να στηλιτεύουμε τους υπευθύνους, που κοντεύουν να καταλήξουν σαν τους γνωστούς - άγνωστους των διαδηλώσεων, κάθε φορά που κάποιο άτυχο παλικαράκι αφήνει την τελευταία του πνοή στο γηπεδάκι της γειτονιάς έτσι στ' αστεία, γιατί δεν υπήρχε στο γήπεδο ένας γιατρός (τη λέξη ασθενοφόρο δεν τολμούμε καν να την προφέρουμε), για να του παράσχει τις πρώτες βοήθειες ή γιατί κανείς δεν είχε ποτέ την πρόνοια να κάνει στο νεαρό μια σοβαρή καρδιολογική εξέταση. Τα φυσήματα καρδιάς, βλέπετε, είναι σαν τα μακρινά σουτ: σου κάνουν τη ζημιά χωρίς να την περιμένεις...

Κι έπειτα από δυο - τρεις ημέρες, όταν ο θόρυβος καταλαγιάζει, καλοζωισμένα ανθρωπάκια, να λουφάζουμε αναπνευστικά στις πολυθρόνες μας, βάζοντας οριστικά στο χρονοντούλαπο της ιστορίας την τραγωδία του παλικαριού, που πλήρωσε τόσο ακριβά την τρέλα του, την πρώτη του ίσως αγάπη: τον αθλητισμό. Μέχρι την επόμενη ανακοπή!

Κι έτσι το γιατί παραμένει καιρίο: η χώρα που έχει αναγάγει τον αθλητισμό σε καλύτερο ίσως πρεσβευτή της στις αγορές του κόσμου, ο τόπος που έγινε φέτος ακριβώς εξαιτίας του αθλητισμού και της Ολυμπιάδας το κέντρο του κόσμου, νομιμοποιείται ν' αφήνει τα «φυντάνια» του στο έλεος του Θεού και της τύχης και συνάμα να διαλαλεί ότι ωθεί τους νέους στον αθλητισμό, για να τους αποτρέψει από τα ναρκωτικά και τη δίνη της ηδονής τους;

Καλώς ή κακώς το μπάσκετ δεν μπορεί ν' αποτελέσει επαγγελματική διέξοδο παρά μόνο για μια μικρή έως ισχνή μερίδα των Ελλήνων καλαθοσφαιριστών. Λίγο τα «εξώγαμα», λίγο οι ξένοι, λίγο τα μυαλά που παίρνουν αέρα και ζητούν υπέρογκα χρηματικά ποσά, καθιστώντας τους κοινοτικούς οικονομικά πιο προσιτούς, οι περισσότεροι Έλληνες είναι ερασιτέχνες με την κυριολεκτική σημασία της λέξης: εραστές της τέχνης του ν' αγωνίζεσαι, να είσαι μέρος ενός συνόλου, να συμπάσχεις και κυρίως του να κερδίζεις.

Δεν υπάρχει πιο λυτρωτικό αίσθημα από το αίσθημα του νικητή για όλους όσους μέσω του αθλητισμού αναζητούν μια, παροδική έστω, εκτόνωση από τις πιεστικές συνθήκες της ζωής τους. Για πολλούς από τους προηγούμενους η μόνη δυνατότητα φυγής από τη ρουτίνα των μετριών είναι το να νιώσουν τα μάτια τους να λάμπουν βλέποντας τη νίκη να γέρνει προς το μέρος της ομάδας τους, ν' ακούσουν την καρδιά τους να χτυπάει δυνατά, προσμένοντας την επιβεβαίωση, να αισθανθούν μικροί Θεοί. Μέχρι το επόμενο παιχνίδι...

Δεν προσδοκούν πλούτη, ούτε φήμη. Δύσκολα οι εφημερίδες και τα κανάλια θ' ασχοληθούν μαζί τους. Οι μικρές κατηγορίες, όπως όλα τα έργα δίχως τρανταχτά ονόματα, «δεν πουλάνε». Δεν τους νοιάζει. Οι μικροί μας ήρωες παίζουν για το απλό,

ξέπνοο έστω, χειροκρότημα από την κοπέλα και τους φίλους τους. Τίποτα παραπάνω. Και τίποτα λιγότερο.

Αν όμως είναι έτσι τα πράγματα, το ερωτηματικό δίπλα στο προηγούμενο γιατί γίνεται τεράστιο: ούτε αυτό το δικαίωμα στο ελάχιστο δεν μπορεί να παράσχει η πολιτεία στους νέους ανθρώπους; Όσο κι αν ακούγεται παράδοξο, η απάντηση είναι όχι, με γράμματα κεφαλαία και αμείλικτα. Τι προσφέρει αντ' αυτού:

α) Παντελή έλλειψη γιατρών. Και δε μιλάμε για τους επαγγελματίες ετών, που εκ των πραγμάτων αντιμετωπίζουν οξύ πρόβλημα χρόνου. Εννοούμε τους νέους γιατρούς, τους ειδικευόμενους που χρησιμοποιεί η Ε.Π.Σ.Μ. για τα τοπικά ποδοσφαιρικά πρωταθλήματα, ακόμα και τους φοιτητές της Ιατρικής. Ύψιστο λειτούργημα διατυμπανίζουν όλοι ότι αποτελεί η Ιατρική, ας δεχτούν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους για λίγες ώρες χωρίς παχυλή αμοιβή, ακόμα και δωρεάν. Για κάποιους μπορεί να αποδειχτούν πολύτιμες.

β) Επιχορηγήσεις πενιχρές, που εισπράττονται και με σημαντική καθυστέρηση. Πώς άραγε μπορεί να καταπολεμηθεί ο παραγοντισμός, όταν τα ερασιτεχνικά σωματεία ούτε καν να φιλοδοξούν μπορούν ότι θα είναι αυτόκλητοι; Στρέφονται λοιπόν σε ανθρώπους που προτίθενται να έχουν από τον αθλητισμό και «άλλου είδους» οφέλη, δημιουργώντας μ' αυτόν τον τρόπο εξαρτήσεις.

γ) Γήπεδα - καρμανιόλες, που δεν πληρούν τις στοιχειώδεις συνθήκες ασφαλείας, έρμια των καιρικών συνθηκών ακόμα κι όταν είναι (κατ' ευφημισμόν) κλειστά. Είχαμε την τιμή να παραβρεθούμε σε αρκετά τέτοια γήπεδα, όπου, όταν έβρεχε, το προσωνύμιο της χώρας των 1.000 λιμνών τους ταίριαζε γάντι, εξαιτίας του νερού που έσταζε από την οροφή.

Δε θα ήταν υπερβολή να υποστηρίξαμε ότι κάθε πτώση αθλητή σε αυτούς τους αγωνιστικούς χώρους, κυρίως τους ανοιχτούς, μπορεί να αποβεί μοιραία για τη σωματική του ακεραιότητα. Καθηγητής της Ιατρικής Σχολής μας έλεγε πριν από χρόνια ότι τα παιδιά που ασχολούνται ερασιτεχνικά με το μπάσκετ έχουν σε μεγάλο ποσοστό, μετά τα 30-35 τους χρόνια, προβλήματα με τη σπονδυλική στήλη ή τα γόνατά τους, αποτέλεσμα της μεγάλης καταπόνησης που δέχεται το σώμα τους από την προσγείωση στο τσιμεντένιο δάπεδο μετά από κάθε άλμα.

δ) Διαιτητές μέτρια καταρτισμένους, που βλέπουν τη διαιτησία και σαν έναν τρόπο να βγάλουν ένα χαρτζιλίκι, αν μπορεί να χαρακτηριστεί έτσι το ποσό των 20-30 Ευρώ που αποκομίζουν για κάθε ματς που σφυρίζουν. Υπάρχουν ματς που διεξάγονται με ένα διαιτητή, λόγω μη προσέλευσης του δευτέρου ή ξεκινούν με καθυστέρηση. Υπάρχουν αθλητές που παίζουν με δελτία άλλων ή με δελτία αθεώρητα ή δίχως δελτία. Δυστυχώς συχνά κανείς δε γνωρίζει επαρκώς τους κανονισμούς, ώστε να υπάρχει μια επίφαση έστω νομιμότητας. Τα παραπάνω, σε συνδυασμό με το νεαρό της ηλικίας των ανθρώπων με τις σφυρίχτρες, τους καθιστούν ευάλωτους στις απειλητικές διαθέσεις που επιδεικνύουν ενίοτε οι όποιοι οπαδοί στα γήπεδα των μικρών κοινοτήτων, κυρίως, του νομού Θεσσαλονίκης, όπου η δίψα για διάκριση είναι συνήθως μεγαλύτερη.

Μ' αυτά και μ' αυτά, το να συνεχίζουν τόσα παιδιά να ασχολούνται με το μπάσκετ μοιάζει παράδοξο, σχεδόν τρελό. Φαίνεται ότι σε τούτη την αλλόκοτη χώρα ακόμα και στην πλέον αντιηρωική εποχή, αυτή που ζούμε σήμερα, συνεχίζουν να γεννιούνται μικροί ήρωες...

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ